oma hobusega rahuliste wõis hingata. Nõnda walmistas tema öö wastu kõik heaste.

Teised wennad olìwad edasi sõitnud, kunni juba pimedaks oli läinud. Siis ei wõinud nemad ei hoostele toitu ega tulele puid leida. Õõse tuli kange külm ja suur lume sadu ja nemad pidìwad lageda taewa al ilma warjuta öömaja pidama. Kange külm ja suur lumi waewasìwad neid hirmsaste. Kui noorem wend teisel hommikul wara ülesärkas, läks ta wiibimata teele, aga kuda ehmatas ta, kui oma wennad lume sees surnud ja külmast kangeks tehtud leidis. Kõik katsed, neid elule tagasi hüüda, olìwad üsna ilma asjata. Tema tegi sellepärast haua ja mattis neid kurwa südamega maha. Selle raha, mis wendadel kaasas oli, wõttis ta enese kätte.

Mõne pääwa pärast läks ilm pehmemaks, lumi mägede peal sulas ära ja täitis jõed ja orud suure weega. Tema tuli ühe oja ääre, mis nõnda weega oli täidetud, et ilma hädaohuta mitte wõimalik ei olnud üleminna. Ta mõtles kuninga õpetuse peale, astus hobuse seljast maha ja wõttis nõuuks, nii kaua oodata, kunni liig wesi pidi ärajooksma. Mõne tunni pärast tuliwad kaks kuninglìku teendrit teisele poole oja ääre; neil olìwad kaks eeslit raske koormatega kaasas.

„Mispärast ei sõida sina mitte üle?“ hüüdsìwad nemad üle oja. „Sellepärast et wesi wäga suur on,“ wastas noor mees, „ma tahan oodata, kunni see alaneb.“ „Siis wõid sa kül kaua oodata,“ wastasìwad kuninglìkud teendrid naerdes ja sõitsìwad oja sisse; aga keskel oja wajusìwad nemad silmapilk alla ja kadusìwad ära oma eeslitega tükkis. Suur wesi neelas neid ära ja wiis edasi. Noor mees tänas Jumalat selle eest, et ta mitte nõnda ettewaatamata oja sisse ei läinud ja ootas, kunni suur wesi üsna oli äraalanenud; siis läks ta hobuse seljas ettewaatlikult ojast läbi. Kui tema oja keskele oli jõudnud, nägi tema kaks kotti oja põhjas olewat; ta pidas kinni, astus hobuse seljast maha ja kandis kotid wälja, tegi neid lahti ja leidis kuldrahaga täidetud olewat. Mõne pääwa pärast jõudis ta õnnelikult oma isamaale ja leidis omad ilma wigata olewat.

Teiste wendade naesed aga, kui nemad nägìwad, et neude mehed mitte tagasi ei tulnud, küsìsìwad, kuhu nemad olla jäänud. Noormees ei tahtnud neid mitte nii ruttu kurwastada ja ütles, nemad olla kuninga juure jäänud, et weel rohkem tarkust ja teadmist õppida, kui neil ühe aasta sees wõimalik oli olnud. Ta ostis enesele ilusa maja, põllud ja ajad ja elas wirkuses ja õigla-

Eesti-ma rahwa Kalender 1876, lk. 24